

Departementet

J.nr. 001-00068

Den 26. juni 2006

Miljøministerens besvarelse af spørgsmål nr. 14 ad B 34 stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 14

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 19/4-06 fra Dyrenes Beskyttelse, jf. B 34 - bilag 7.

Svar

Indfangning

Dyrenes Beskyttelse ønsker afvikling af fangst af fasaner til avl. Det anføres bl.a., at vilde fugle er dårligt tilpasset til et liv i bur – men det anføres også, at udsatte fugle er dårligt tilpassede til den frie natur.

Størstedelen af de fasaner, der indfanges til avl i områder med udsætninger, vil være fugle, der er opdrættet og udsat et eller højst to år tidligere. Der er således oftest tale om genindfangning af fugle, der har vist sig i stand til at overleve efter tidligere udsætning. På denne måde vil der i et vist omfang blive avlet på fugle, der er tilpasset til opdræt og udsætning. En afvikling af denne fangst vil betyde, at opdræt af fasaner alene omfatter volierefugle, der efterhånden vil miste deres naturlige adfærd.

Til Dyrenes Beskyttelses bemærkning om, at der ikke er nogen dokumentation for, at kyllinger avlet fra indfangne fugle klarer sig væsentligt bedre end kyllinger fra volierefugle kan det anføres, at der heller ikke er dokumentation for, at de ikke gør det, idet problemet ikke er undersøgt under forhold, der kan sammenlignes med den praksis der gælder for danske udsætninger..

Dyrevelfærd under opdræt

Fødevarestyrelsen udgav i oktober 2005 et nyt sæt retningslinier for opdræt, baseret på en række forsøg gennemført i de senere år. I forbindelse med udredningen omkring opdræt og udsætning af vildt har Vildtforvaltningsrådets arbejdsgruppe – hvor Dyrenes Beskyttelse har været repræsenteret - besigtiget opdræt af fasaner og efterfølgende konkluderet, at mange af de tidligere problemer nu må anses for løst eller i det mindste reduceret væsentligt.

Der henvises i øvrigt til besvarelse af spørgsmål 15.

Adfærd, ernæringsfysiologi og overlevelse efter udsætning

Dyrenes Beskyttelse anfører for fasan og agerhøne, at fuglene i opdrætsfasen fodres med letfordøjelig føde, hvilket medfører ændringer i fordøjelsessystemet der gør dem mindre tilpassede til at fordøje naturlig føde efter udsætning. I sidste instans skulle dette medføre sult og reduceret overlevelse i naturen.

Konklusionerne er baseret på Dyrenes Beskyttelses notat "Overlevelse og adfærd hos opdrættede hønsefugle efter udsætning i naturen", der er vedlagt henvendelsen til Miljø- og Planlægningsudvalget.

Hvad angår overgangen til naturlig føde bygger notatet på undersøgelser af udsatte agerhøns og stenhøns fra Sydeuropa. Disse fugle er sluppet fri uden tilbud af foder, så de får en meget brat overgang til naturlig føde. I Danmark tilbydes fuglene foder også efter udsætning. Det må derfor formodes, at dette muliggør en mere gradvis tilpasning af fordøjelsessystemet til også at kunne behandle naturlig føde. Udover at æde det tilbudte foder æder fasaner og gråænder utvivlsomt også naturligt forekommende føde i et vist omfang. For de udsatte fasaner og gråænder, der efterfølgende nedlægges ved jagt i Danmark, er der intet der tyder på, at de lider af fejlnæring eller skulle have fordøjelsesmæssige problemer.

De videnskabelige undersøgelser, der beskæftiger sig med overlevelsen af udsatte fugle, og som refereres i notatet, dækker en række situationer, hvor især fasaner udsættes enkeltvis, uden fodring og uden at der ydes beskyttelse mod predation. De er dermed ikke repræsentative for forholdene i Danmark. Dertil kommer, at påvisningerne af større dødelighed hos udsatte fasaner kun er gyldige for de begrænsede perioder, der dækkes af undersøgelserne – typisk månederne september-december. Fritlevende fasankyllinger har imidlertid en meget stor dødelighed umiddelbart efter klækningen i maj-juni, hvor de på en måde "udsættes" i naturen. Denne dødelighed inddrages ikke i sammenligninger, der kun dækker efterårsperioden, og hvor netop de opdrættede fasaner efter udsætning skal omstille sig til naturlige forhold.

Dyrenes Beskyttelses notat blev i februar 2005 rundsendt til den arbejdsgruppe, Vildtforvaltningsrådet havde nedsat til at udrede forholdene omkring udsætning af fuglevildt i Danmark. Arbejdsgruppen valgte dog af ovennævnte grunde i stedet at udarbejde en redegørelse, der retter sig mod danske forhold, og som inddrager hele året i en sammenligning. Resultatet af denne sammenligning blev, at under danske forhold er den samlede overlevelse af udsatte fugle (fra klækning til starten af jagtsæsonen) højere end overlevelsen af fritlevende fugle. I selve jagtsæsonen vil de udsatte fugle have en større dødelighed på grund af et større jagttryk. Forskellen i jagttryk mellem fritlevende og udsatte fasaner er dog næppe så stor, som man kunne få indtryk af i henvendelsen fra Dyrenes Beskyttelse.

Arbejdsgruppen var enig med Dyrenes Beskyttelse i, at hvis opdrættede fugle udsættes uden fodring og rovdyrbeskyttelse må deres overlevelse i de efterfølgende måneder forventes at være lavere end vilde fugles. Disse forhold gør sig ikke gældende i Danmark da fuglene fodres og beskyttes mod rovdyr..

Anskydning

Dyrenes Beskyttelse anfører, at der i Danmark årligt anskydes 150.000 opdrættede og udsatte gråænder. Dette tal er nævnt i rapporten fra Vildtforvaltningsrådets arbejdsgruppe, der dog også anfører at tallet er baseret på undersøgelser, der er udført omkring det tidspunkt i slutningen af 1990'erne, hvor der blev iværksat en handlingsplan til forebyggelse af anskydning af vildt. Gråand er ikke blevet undersøgt i forbindelse med handlingsplanens opfølgning. Men for andre arter er der efterfølgende sket en markant reduktion (50-70 %) af antallet af anskydninger, og

det er således – som også konstateret i rapporten fra arbejdsgruppen – muligt at det aktuelle tal anskydninger er væsentligt mindre.

Fasaner fra tre jyske godser blev undersøgt i forbindelse med handlingsplanen, og viste sig at have meget lave anskydningsprocenter. Omfanget af anskydninger af fasan er således markant lavere end de fleste andre arter.